

Brecht, a „szalonképtelen”

A német klasszikusról emlékezik meg a Színház című folyóirat

Századik születésnapja alkalmából Bertolt Brechtre emlékezik a Színház legfrissebb száma. **Eörsi István** jegyzetében azt vizsgálja: hogyan fordulhat elő, hogy egy művész túléli azt az ideológiát és politikai rendszert, amelynek szolgálatába szegődött. Hiszen Brecht kommunista elkötelezettségéről művei is árulkodnak — ám ezt a „szalonképtelen író” ma is a német irodalom klasszikusaként tartják számon. Szerinte mindez nem csak Brecht tehetségével, eredetiségével magyarázható, hanem, hogy műveiben „a világ iszonyú állapota miatt érzett kétségbeesést az ész derűje hatja át”. **Eörsi** Brecht hazai népszerűtlenségének okait is kutatja, Fodor Géza pedig arról ír, hogy milyen nehezen asszimilálta a magyar színház: „A brechti elidegenítést, a hírhedt V-effektust a maga ideológiai tartalmával a magyar színház sem lenyelni, sem

kiköpni nem tudta, torkán akadt — mindmáig.” A folyóirat közli Martin Esslin írását Brecht utolsó éveiről, és válogatást olvashatunk életének utolsó négy évében írt leveleiből is.

A Brechtre emlékező blokk mellett a folyóirat közli Róna Katalin Blaskó Péterrel készített

interjúját. Egy érdekes színészenyiség portréja bontakozik ki a beszélgetésből. Blaskó Péter ezúttal is elmondja, hogy — ami a színészetet illeti — egy kicsit későn talált „önmagára” — ehhez a Nemzeti Színházból Miskolcra kellett szerződnie. Beszél arról is, miért hagyta ott legutóbb a Katona József Színházat: „a Katonában lezárult egy nagyon fontos időszak... a színház életében éppúgy, mint az enyémben. Úgy gondoltam, hogy ez már nem fokozható.”

A vándoréletet választotta: több helyen is játszik, és nem bánja, hogy megadatott számára a választás szabadsága... Az előadásokról, szerepekről is vall — az átfutás miatt ugyan még nem kerülhetett szóba Blaskó legutóbbi alakítása, amelyről napilapokban olvashattunk elismerő kritikákat: Veszprémben Kádár Jánost alakítja Szigethy András új darabjában... **g.g**